

Lasipurkki kiersi pöydässä iloisen väen rupertellessa niitä näitä suuriäänisesti puhuen toistensa päälle kenenkään siitä sen kummemmin välittämättä. Keltaista, makeaa mössöä lusikoitiin höyryävän poronkäristyksen seuraksi innolla. Isäntä vaipui ajatuksiinsa hetkeksi, hymähti kuin huomaamattaan ja jatkoi sitten jutusteluaan taas. Muuan porukasta innostuu kyselemään, "Hei muuten, mistä olette saaneet kurpitsapikkelsiä...itsekö olette tehneet sitä", samalla miettien salaa, ettei tämän parin kaapista kyllä ennen ole löytynyt itsetehtyjä säilykkeitä. Isäntä katsahtaa emännän nauraviin silmiin ja aloittaa tarinan: "Niin, tämäkin pikkelsi löysi tiensä meidän luoksemme monien mutkien kautta..." Oli eräs syksyinen sunnuntai-aamu, kuului vain sanomalehden rapina, kahvinkeitin raksahdus ja television aamuohjelmien vaimea taustahäly. Emäntä istui sohvalla kyllästyneen näköisenä ja mietti, miksi sunnuntaipäivät on yleensä edes keksitty; tylsyyttä ja maanantain pelkoa on tämä päivä täynnään, ei mitään mikä sykähdyttäisi, ja hän halusi vain ryömiä takaisin unimaailman lupauksiin ja seikkailuihin. Isännän olotila ei tuosta juurikaan parempi ollut, lehden sivut rapisivat hermostuneesti, uutiset olivat vain huonoja, mainokset ahdistavan pakottavia ja elämä täynnä kuolemaa, väkivaltaa ja kilpajuoksua ajan kanssa. Ainoastaan lapsoset näyttivät huomanneen tässäkin päivässä jotain hyvää. He puuhastelivat omia asioitaan uppoutuen niihin innokkaana, tyttö kirjoitti päiväkirjaansa suuria salaisuuksia, poika matkusti fantasiamaailmassaan kirjansa kanssa onnellisen tietämättömänä maailman tylsyydestä ja tyhjyydestä. Harmaus laskeutui silti tuon asunnon sisään tuntuen täyttävän sen jokaisen kolon tiiviillä varmuudellaan; tämä on juuri sitä oikeaa elämää, tähän meidän on kaiketi tyytyminen. "Milloin me vaihdetaan tuo rämä kulkupeli uuteen?" Emäntä huikkasi sohvalla saadakseen aikaan edes jotain elämää tähän kammottavaan hiljaisuuteen ja samalla ehkä ärsyttääkseen miestä, joka oli mestari hankkimaan autoja, joissa oli enemmän viallisia osia kuin ehjiä. Isännän ihokarvat nousivat taisteluasemiin ja suu kiristyi valkoiseksi viivaksi. Hän ei sanonut mitään, heilutteli vain jalkateränsä niin hermostuneesti, että pöydällä olevat astiat helisivät rytmikkäästi sen tahdissa. Pahus tuota naista, aina nalkuttamassa samoista asioista. Hyvä on, hyvä on....annetaanpa hänen valita tällä kertaa menopeli, sittenpä hän nähdään mitä siitäkin tulee. Oltiinhan sitä jo käyty katselemassa, koeajojakin oli takana muutamia. Yksi hurmuri olikin löytänyt tiensä jo vaimon sydämeen. Italialainen...kuinkas muuten. Lipevänsorttinen, hyvin muotoiltu ja varusteltu, tilava ja puhdaspiirteinen. Juuri naisten mieleen. No, ei mieskään pitänyt pahana tuota valintaa, olihan se tyylikäs, erilainen ja ehkä vaimon naputus vähenisi sen oston myötä...ehkä. Toivossa oli hyvä elää. Mutta vieläkin jokin kaiheri. Lehden sivut rapisivat edelleen, kunnes yht'äkkiä selaaminen pysähtyi kuin seinään. "Vaimo, VAIMO....täällä on myytävänä juuri samanlainen kuin se, mitä olimme koeajamassa, halvempikin on!" Innostus valtasi miehen kuin taikauskusta ja ankean keittiön hämärään tuntui laskeutuneen kuin jokin outo uusi valoilmiö. "Ja missähän sellainen ihme on myytävänä?" Vaimo kysyi kuivasti. Miehen silmät liikkuvat riveillä nopsasti ja tavoittivat pian puhelinnumeron ja paikkakunnan. "Ööh...noo...täällä Suomessa se on myynnissä....taitaa olla Helsingissä..." Vaimo nousi ketterästi sohvalla ja tuli tutkimaan yhdessä miehen kanssa ilmoitusta. "Kahdella omistajalla ollut, hyvin pidetty, luovutaan pitovaikeuksien vuoksi, väri on musta..." Vaimon silmissä alkoi kimaltaa näky tuosta mustasta, uljaasta ja niin upeasta autosta, jota kelpaisi esitellä sukulaisille ja tuttaville. Kuinka se kiiltäisi auringossa, kuinka kohtalokkaalta se näyttäisi ja kuinka arvokkaalta. Hintapyyntökin oli kohtuullinen. Matkaa Helsinkiin on, mutta mikään matka ei ole liian pitkä unelman saavuttamiseksi. Vaivaiset 700 kilometriä. Kuinka nopeasti sunnuntaipäivä saakaan uuden sävyn. Isäntä hörppi kahviaan, kuin olisi suurikin kiire ja hätä ja ryntäsi soittamaan tuohon kaukaiseen paikkaan, jossa kiiltävä ihanuus oli odottamassa heitä. Vaimo puuhasteli kotiaskareiden parissa täynnä suurta intoa ja

iloa ja nautti sunnuntain olemassaolosta täysin siemauksin. Kaikki oli muuttunut hetkessä tylsyydestä elämän täyteydeksi. Lapsosten elämä jatkui samaa hyvää ja onnellista rataa kuten aina. Vaimo kuunteli oven takana salaa, kun mies neuvotteli auton omistajan kanssa hinnasta ja kyseli autosta lisää asioita, joista vaimo ei mitään ymmärtänyt eikä tainnut ymmärtää mieskään, mutta oli saanut listan jostain asioista, mitkä on otettava huomioon autoa ostettaessa. Puhelu venyi ja vaimo jo tuskaistui ja alkoi pyöriä ympyrää olohuoneen pöydän ympärillä käsiään hermostuneesti yhteen puristellen. "Meidän on saatava tuo auto" hän ajatteli itsekseen ja ihmetteli, miksi koki tämän auton nyt juuri niin tärkeäksi. Jotenkin vain tuntui, että tässä hetkessä oli "Jumalan käsi" ja siitä oli pidettävä kiinni kynsin ja hampain. Tuo auto oli muuttanut tämän päivän uudeksi, tuonut elämänhalun ja saanut hänet rakastamaan miestänsäkin uudelleen. Voiko olla parempaa?! Tovin siinä pyöriessään hän palasi oven taakse uudelleen. Mies vain tuntui kuuntelevan vastapuolen selitystä ja myöntelevän tyytyväisen oloisena. Se oli omiaan lisäämään vaimon kärsimättömyyttä eikä hän tahtonut pysyä enää tohveleissaan siinä oven takana kyykkiessään. Pian mies jo tulikin huoneesta ja näytti varsin mairealta siinä myhäillessään ilmeisen onnistunutta puheluaan. "Se on sitten niin, että minä poika lähden katsomaan sen auton paikan päälle...oikeastaan kaupat on jo melkein selvät. Ja vaimolle tiedoksi...hyvä auto se on. Ollut rikostoitimittajalla ja kirjailijalla. Siinä täytyy olla sitä jotain." Vaimo hyppi ilosta ympäri asuntoa ja lapset tulivat huoneistaan ällistyneenä katsomaan moista riemua, mitä ei oltu aikoihin tässä talossa nähty. "No, mitä on tapahtunut?" Kysyi tyttö hiukan säikähtäneen näköisenä. Poika tuijotti avoin kirja kädessään perheen höyrähtäneitä vanhempia hetken aikaa, kohautti olkapäitään ja paineli takaisin sänkyynsä vaipuen ihmemaailmansa saloihin ja seikkailuihin välittämättä vanhempiensa oudosta käytöksestä tuon taivaallista loppujen lopuksi. Hän oli saanut syntymälahjana keskittymiskyvyn, jota ei pienet häiriöt heilauttaneet. Tyttö puolestaan oli herkkä ja vaistosi tunteet hyvin herkästi ja nytkin tunsi, kuinka jotain oli muuttunut oleellisesti. Jotain oli onneksi kuitenkin paremmin kuin hetki sitten. Vaimo ja mies juttelivat hymy huulilla, keveys tuntui joka puolella kutittavana lämpönä, kuin suuri höyhen olisi roikkumassa taivaasta ja ilon tuuli leyhyttelisi sitä edestakaisin kaikkien kasvoilla tuoden niille autuaan hymyn. Mikä päivä, sanoisinko mieluummin...mikä uskomaton sunnuntaipäivä. Lopulta vaimo ja mies olivat päättäneet asioista ja lapsetkin saivat kuulla uutisen tai pikemminkin kysymyksen: "Mitä sanotte lapset, jos teemme pienen retken Helsinkiin, menemme yöjunalla koko perhe sinne ja tulemme pois uudella autollamme?" Hetken aikaa koko talo oli hiljaa, niin hiljaa, ettei hengityksenkään ääntä voinut kuulla, kunnes alkoi valtaisa riemunkiljahdusten aalto. Poikakin tuli huoneestaan, toistuvasta häiriöstä hiukan jo narkästyneenä, mutta kuullessaan, mistä oli kyse, alkoi pomppia tytön kanssa tasajalkaa huutaen yhteen ääneen: "Mepä mennään matkalle, mepä mennään matkalle, mepä mennään junalla jee....nukutaan junassa...jeeeh...." Kuinka ihana olikaan nähdä lasten vilpittömän onnellisuus. Olihan edessä seikkailu, joka oli tullut eteemme lahjana noin vain. Yhtenä tylsänä sunnuntaipäivänä saimme elämämme tarjouksen, emmekä voineet sitä kieltäytyä. Emme tietenkään. **** Onneksi oli syysloma, joten perhe saattoi suunnitella matkansa vapaasti. He eivät viivytelleet vaan päättivät hypätä jo seuraavana iltana junaan. Kertoessaan aikeistaan ystävilleen he saivat vastaansa nauruntyrskahdyksiä ja epämääräisiä varoituksen sanoja. Epäiltiin auton kuntoa, ja muutoinkin he saivat kuulla olevansa ehkä hitusen liian impulsiivisia päätöksissään. No, heitähän tuo ei haitannut, sillä pääasia oli tuo innostuksen tunne joka siivitti heidän askeleitaan juuri nyt. Millään muulla ei ollut merkitystä. Oikeastaan auton todellinen kuntokin tuntui sivuseikalta tai sitten siihen uskottiin vuorenvarmasti. Pääasia taisi kuitenkin olla vain matkalle pääsy. Jonkin uuden ilmestyminen elämään ja siihen kiinni tarttuminen. Pian

koittikin se hetki, jolloin koko perhe oli junassa matkalla kohti unelmaa. Makuuvaunu oli ahdas, mutta kaikkien mielestä se oli paras paikka maailmassa juuri sillä hetkellä. Onneksi kamera oli tullut mukaan, joten tämä suuri hetki myös ikuistettiin junan ahtaalla käytävällä. Vaimo ja mies kokivat suurta yhteenkuuluvaisuuden tunnetta ja lapset pelkkää uutuuden viehätystä saadessaan matkustaa ensimmäistä kertaa yöjunalla makuuvaunussa. Siitä, kuka pääsisi ylimpään sänkyyn, käytiin kiivas taisto lasten kesken, mutta lopulta nuorimmainen sai oikeuden kiivetä yläilmoihin nauttimaan keinuvan ja kolisevan junan mielenkiintoisimmista äänistä ja liikkeistä. Pian perhe asettui kapeisiin, mutta taivaallisen puhtaisiin vuoteisiin kuuntelemaan tasaista jyskytystä, nauttimaan unesta, joka samalla kuljetti kauas pois arkirutiinista kohti jännittävää kohtaamista uuden "perheenjäsenen" kanssa. Aamu valkeni harmaana, junan ikkunasta näkyi pilvinen, hiukan ankeakin maisema. Ilma oli kylmä, aamusumu leijui vielä matalalla ja junan ikkunat olivat kosteat sen vaikutuksesta. Asemalle oli sovittu tapaaminen auton omistajan kanssa. Perhe odotti jännittyneenä ensitapaamista uuden auton kanssa. Vaimolle sen paremmin kuin miehellekään ei ollut selvää miten ostoneuvottelut hoidettaisiin, missä ja milloin kaupat tehtäisiin, jos tehtäisiin. Asemalle päästyään perhe kohtasikin pian myyjän, mukavan näköisen miehen, jota silmin nähden huvitti nähdä koko innosta hehkuva perhe mukana ostosreissulla. Jännittyneenä he lähestyivät yhdessä tuota ihmepeliä, joka tämän kaiken oli aikaan saanut. Siinä se seiso. Musta, upea, kiiltävä, kaunispiirteinen, jännittävä ja kohtalokas. Se muistutti hyvin suuresti diplomaattien käyttämiä huippumerkkejä samantyyppisessä arvokkuudessaan. Siitä huokui todellinen tyyli. Vaimo ei voinut pidätellä ihastuksenhuokauksiaan, joita mies vastaavasti yritti epätoivoisesti hillitä hyssyttelemällä vaivihkaa, sillä eihän ihastelu tässä vaiheessa nyt käynyt päinsä, kun lopullisesta hinnastakaan ei oltu vielä sovittu. Koko perhe ahtautui autoon, johon se sopivatkin oikein hyvin. Tilaa oli yllin kyllin ja sisustuskin kuin suoraan autolehdestä. Sydämet sykkien he matkustivat myyjämiehen omakotitalon pihaan, jossa saivat kutsun käydä aamukahville myyjän perheen kanssa. Kävi ilmi, että myyjä oli dekkarikirjailija, ja tämä tieto lisäsi auton hehkuja ja jännittävyyttä entisestään vaimon silmissä. Sehän oli kuin jostain rikoselokuvasta. Juuri tuollaisilla autoilla ajoivat rikkaat roistot tai mafiosot. Kahvihetki sujui rupertellen niitä näitä ja taloa tutkien. Hinnasta ei vielä tässä vaiheessa puhuttu mitään. Lopulta päätettiin antaa miesten tehtäväksi lopullisen hinnan päättäminen. Niin, siis näennäisesti. Perhe poistui autoon odottamaan neuvottelujen etenemistä. Tilanne alkoi jostain kumman syystä venyä. Ikkunasta vaimo näki kuinka mies ja myyjä käyskentelivät talon pihamaalla istutuksia ja kasvimaata katsellen kuin olisivat keskustelleet kasvien kasvattamisesta ja lannoituksen saloista. Välillä myyjä kävi talon sisällä ja taas alkoi outo edestakaisin kävely pitkin pihamaata. Jonkin ajan kuluttua mies tuli autoon ja ilmoitti, ettei se hinta, mitä olimme tarjonneet, mennyt läpi. Myyjän puoliso ei suostunut missään tapauksessa siihen tarjoukseen. Vaimo puolestaan ei suostunut maksamaan sitä mitä myyjän puoliso pyysi ja tilanne alkoi käydä todella hankalaksi, sillä kumpikaan vaimoista ei suostunut antamaan periksi ja miehet joutuivat lämmittelemään vuoronperään toista vaimoa ja taas toista. Kuin pingisottelussa tarjoukset ja pyynnöt sinkoilivat pääsemättä mihinkään yhteisymmärrykseen. Perhe istui sitkeästi kylmässä autossa ja katseli sen ikkunoista, kuinka myyjä kaiveli varastostaan erilaisia esineitä. Ensin löytyivät stereot ja kaiuttimet (nämä siis korvaukseksi hinnan alenemattomuudesta). Siinä sitten laskettiin niiden arvoa ja mietittiin riittääkö se korvaukseksi vai ei. Välillä myyjä pujahti kotiinsa, mistä tuli pian ulos masentuneen näköisensä. Varastoja kaiveltiin edelleen ja kaikenlaista pientä korvaavaa tavaraa alkoi löytyä auton takakonttia täyttämään yhä enemmän. Tuota melko pitkän aikaa katseltuaan vaimo alkoi jo antaa periksi, sillä kai raja on nöyryyttämisläkin. Toisaalta tinkiminen oli kestänyt jo kauan ja

todellakin alkoi näyttää siltä, että hinta ei enää laskisi, mutta auto täytyisi mitä kummallisimmista vekottimista. Täytyyhän heidän mahtua matkustamaan ja toisaalta, mitä he kaikella tuolla rojulla tekisivät. Autohan täältä oltiin tultu ostamaan. Tilanne tuntui siis juuttuneen paikoilleen ja varpaitakin alkoi palella, lapset kyselivät, milloin lähdetään, ja myyjä ja mies vain tutkivat tavaroita varastossa. Tilanne oli kummallinen, suorastaan koominen ja vaimoa alkoi koko juttu naurattaa. Kai jonkun on annettava periksi, jos täältä kotiin aiotaan selvitä ja ilman autoahan täältä ei kotiin palattaisi. Lopulta käytyään mielessään kiihkeän vuoropuhelun, vaimo huikkasi miehelleen, että olkoot. Olihan tuota tavaraa jo melko paljon kertynyt tavaratilaan. Helpotus pyyhkäisi myyjän kasvoilta pois ahdistuksen, joka oli neuvottelujen edetessä alkanut painaa niitä. Perhekin nousi jo autosta pois kättelemään myyjää ja kiittelemään häntä ja koko tiimiä hienosta suorituksesta. **** Vielä tänäkään päivänä ei ole tiedossa, kuka voitti vai voittiko kukaan? Parasta oli kuitenkin se tunne sisimmässä, että kaikki voittivat jotain tässä kaupassa. Onnistuneesta kaupasta ilahtuneena myyjä puolisoineen innostui vielä palkitsemaan ostajat kuin lisäbonuksena itse tehdyllä dekkarilla, viinipullolla ja järisyttävän isolla oman kasvimaan kurpitsalla. Jännittävintä tässä tarinassa on se, että tuo suuri kurpitsa tuotti iloa suunnattoman paljon enemmän kuin tuo auto ja kaikki se hyväkin tavara, joka mukaan tarttui. Auto osoittautui lopultakin ihan tavalliseksi hyväksi perheautoksi ilman sen suurempaa glamouria. Mutta kurpitsa taas...niin, siitä voitaneen sanoa, että se toteutti tuhkimotarinan taikaa olemalla tuon perheen muistoissa aina "Se" kurpitsa.